

Hódos Mátvás
A Kék Madár fészke

Hódos Mátyás

A KÉK MADÁR
FÉSZKE

*Egy jó házasság
igaz története*

Esszéregény

TINTA KÖNYVKIADÓ

© Hódos Máttyás 2007

ISBN 978 963 7094 85 9

A kiadásért felelős Kiss Gábor,
a Tinta Könyvkiadó igazgatója
A borítógrafika Vári Juliánna munkája
Szerkesztette: Gyimesi László, Temesi Viola
Minden jog fenntartva!

1. fejezet

Hol fészkel a Kék Madár?

Az ősz hajú férfi a képernyőre figyelt, majd meghallva a kilincs csettenését az ajtó felé fordult.

– Kész! – mondta a szobába belépő feleségének. – Nézd, mit írtam!

Az asszony kíváncsian fordult a monitor felé. A képernyőn tizenöt sornyi, díszes betűkkel írt angol szöveg látszott.

– Rivának és Jerrynek. A jövő hónapban kötnek házasságot. Áginak küldjük el, hogy majd az esküvő után adja oda a fiataloknak.

Vera feltette szemüvegét, és olvasni kezdte a levelet.

– Mit jelent az „adult”?

– Felnőtt.

– Hát a „generously”?

– „Bőkezűen”. Ezt én is a szótárból kerestem ki. Tetszik?

– Gyorsan megírtad!

– Ahhoz képest, hogy gondolatban már négy hónapja írom, tényleg nem tartott soká...

– Írd meg magyarul is! Majd minden fiatal ismerősünknek elküldjük, vagy odaadjuk. Gondolatébresztőnek.

– Már annyi okos dolgot leírtak és elmondtak! Az emberek mégis változatlanul halmozzák az önsorsrontó ostobaságokat. De azért leírom!

Kedves Riva és Jerry!

Nos, immár házaspár vagytok! Kívánunk Nektek hurrikánok és viharos szelek nélküli nagyon sok boldog esztendő!

Nekünk, akár a Ti születeknek, hosszú házassági tapasztalataink van, ezért el akarjuk mondani Nektek a boldogság titkát.

Úgy kell feltenni a kérdést: Kivel kellemesebb együtt élni, egy boldog vagy egy boldogtalan férfival (nővel)?

A válasz természetesen csak „a boldoggal” lehet. Igaz? Hát

akkor mindent meg kell tennünk, hogy a feleségünk (férjünk) boldog legyen!

Felnőtttek vagyunk és tudjuk: sokkal jobb dolog adni, mint kapni. Legyetek hát bőkezűek egymáshoz!

Ne feledjétek: az ember lehet szép, gazdag, egészséges, okos, sikeres, erős, érzékeny, tehetséges, elégedett stb., de boldoggá csak is az az öröm teheti, ami mások arcáról visszatükröződik.

– Látom az arcodon – mondta Vera –, hogy büszke vagy erre a megfogalmazásra...

– A „büszkeség” kifejezés nem tetszik! Egyszerűen örülök neki. Biztosan sokan rájöttek már, csak talán nem írták így le.

Vera szorosan férje széke mellé állt. Az megérezte, hogy felesége mondani akar valami fontosat. Jobb kezével átkarolta a derekát, magához húzta és várákozóan nézett rá.

– Lassan ötven éves házások leszünk – szólalt meg az asszony. – Most már talán elmondhatjuk, hogy sikerült a házasságunk...

Ákos megcsókolta párja kezét.

– Az ilyesmit nem szokás elkiabálni, de azt hiszem, valóban elmondhatjuk...

– Nem bántad meg?

– Egyáltalán nem! Bevallhatom Neked, hogy én sokkal rosszabbat, helyesebben szólva, valami rosszat vártam.

– Úgy érted, hogy a mi kapcsolatunk rossz volt? – kérdezte sértődött hangon Vera.

– Dehogy! – nevette el magát a férfi. – Arra gondolok, hogy fiatal koromban nem is ismertem olyan házasságot, amelyiket jó példának tekinthettem volna. Te talán sok jó példát láttál?

– Én is alig emlékszem jó példára – felelte Vera megenyhülve. – De akkor hogy mertél megnősülni?

– Csodálkozni fogsz, szerelmes lettem! És mint ez egy szerelmes fiatalemberhez illik, bíztam abban, hogy nekünk sikerülni fog. Emlékszel? Megtaláltam a léggömböt! Az pedig, hogy sikerült a házasságunk, elsősorban a te érdemed!

– Talán neked is volt valami részed benne? Mondjuk fele-fele arányban!

– Jó, legyen, ha már ilyen nagylelkű vagy!

– Gyakran hallani, hogy a jó kapcsolat titka a kölcsönös alkalmazkodás.

– Ez bizonyára így van, de valahogy pontatlannak érzem a megfogalmazást. Én csak nagyon ritkán éreztem úgy, hogy „alkalmazkodom” hozzád... Az alkalmazkodás helyénvaló lehet közömbös vagy rokonszenves személyekkel kapcsolatban. Ellenszenves személyek esetén pedig teljesen nyilvánvaló, hogy kényszerből történik.

– Úgy gondolod, hogy egymást szerelemmel szerető emberek nem „alkalmazkodnak” egymáshoz, hanem mindenkiben társuk kedvét keresik?

– Igen, azt hiszem, így van...

– Közel ötven év távlatából visszatekintve elmondhatjuk, nem volt könnyű dolgunk! Emlékszel, mivel indítja Lev Tolsztoj az „Anna Kareninát”? „A boldog családok mind hasonlítanak egymásra, mindegyik boldogtalan család a maga módján boldogtalan.”

– A mondat első részével nem értek egyet – mondta Ákos lassan, elgondolkodva, majd hozzátette: – Ha Tolsztoj így látta, akkor bizonyára a XIX. század közepén az orosz nemesség körében ez igaz is volt, de azóta sokat változott a világ.

– Furcsa módon Tolsztoj és a többi nagy író alig foglalkozik azzal, hogyan lehet egy reményteljes kezdetet jól folytatni. Meg kellene próbálni leírni a mi életünket! – fordult hirtelen a férje felé Vera.

– Csak nem családregényre gondolsz? – nevette el magát Ákos.

– Nem, a világért sem! Akármilyen zűrös, gyakran veszélyes és kegyetlen korban éltük is le életünk java részét, alig hiszem, hogy történetünk kalandregényírók tolla után kiáltana. Még egy gyenge bankrablással sem büszkélkedhetünk. Csak azt kellene leírni – és ez mások számára is érdekes lehet – ami ahhoz kellett, hogy a Kék Madár fészket rakjon nálunk... Az se baj, ha töredékes lesz. Szánjunk néhány estét az emlékezésre!

– A Kék Madár? – mosolyodott el Ákos. – A Maurice Maeterlinck ilyen című mesejátékából készült film szerint „a Kék Madár mindig velünk van, ha szeretjük egymást és örülünk az élet legkisebb ajándékainak is. De mindig

elrepül, ha bántjuk egymást, ha irigykedve figyeljük mások örömét. *Mert a Kék Madár maga a boldogság és katalitkája az emberi szív.* ”

– Nagyon szép ez a meghatározás, de a te leveled szerint is a boldogságról még sok mindent el kellene mondani... Az is eszünkbe fog jutni, hogy ez a negyvennyolc év nem volt végig felhőtlen! Voltak esztendőök, amelyek alaposan próbára tettek bennünket... Nem félsz felidézni ezeket az időket?

– Miért félnék, hiszen végül is a problémákat megoldottuk vagy mi vagy az idő... Inkább attól tartanék – ahogy Te is mondtad –, hogy leírva nem lesz elég érdekes a történetünk. Sehol egy kéjgyilkosság, sehol egy rablás...

– Akkor hát nekivágunk? – kérdezte Vera és szemében felcsillantak azok a fiatalos, vidám szikrácskák, amiket férje annyira szeretett.